D·N
29/8 1949

Diktatur och despoti

Enligt gammalt språkbruk med ursprung i den romerska republiken under århundrena före Kristi födelse betyder diktatur en maktkoncentration hos statsstyrelsen för vinnande av bestämda mål. Det var naturligt att denna beteckning kom att användas på den ryska regimen efter kommunismens maktövertagande. Här förelåg, sade man, en proletariatets diktatur, dvs. i realiteten en maktsamling hos ett parti som förklarade sig företräda proletariatet; efter en kort tid, högst ett par årtionden, skulle denna maktsamling, nödvändig för att genomföra socialiseringsverket, avlösas av den mest fullständiga demokrati, ja, självva den statliga tvångsapparatens avskaffande. Då sedan fascismen kom till makten i Italien och nazismen i Tyskland begagnades samma uttryckssätt. Från början var även detta väl förståeligt, ty mer eller mindre klart tänkte sig dessa rörelsers teoretiker, liksom kommunistledarna, att någon gång i framtiden, sedan de uppställda målen vunnits, en avveckling av den extrema maktkoncentrationen skulle ske.

Snart visade det sig dock att provisoritetanken saknade varje betydelse. De nya regimerna gjorde till permanens. De teorier om diktaturens och till och med statens avskaffande som 1920 varit kommunismens officiella förkunnelse blev femton år senare straffbara kätterier, och deras anhängare likviderades genom avrättning, tortyr och koncentrationsläger. Maktkoncentrationen ökades samtidigt som den förklarades gälla för all framtid eller i varje fall för århundraden framåt. Därmed förlorade regimerna helt den innebörd som antyddes genom ordet diktatur. Det gällde inte längre för undersåtarna att tro på de socialistiska och nationella mål som de revolutionära maktthavarna uppställt, utan att tro på ledaren, på de härskande, under alla förhållanden och trots alla åsiktsväxlingar. Ena året var det en inrikespolitisk aktion och en utrikespolitisk linje som förkunnades, andra året slog de häcksande på helt nya banor — och folket måste följa med, hetsat av propaganda och hotat av prygel och död. Tron på en idé ersattes av lydnaden mot en person; i stället för att tro på socialismen eller nationalismen måste man tro på Stalin eller Hitler. Därmed var diktaturen i ordets gamla mening förvunnen, kvar stod en polisstat, ett skräckvälde av tidigare okänd effektivitet.

Ordet diktatur har bidragit att beslöja denna förändring. Detta ord för tanken på regimer som visserligen inneburit en stark maktkoncentration, men som varit tidsbundna och toleranta i jämförelse med samtidens slavstater. Den mest berömda diktaturen under 1800-talet var Napoleon III:s Frankrike. Detta styre var även under sitt hårdaste skede älskvärt, fördragsamt, man frestas att säga demokratiskt, i jämförelse med Hitlers Tyskland och Stalins Ryssland. Ja, även dåtidens envälden var beskedliga i förhållande till nutidens diktaturer. Nikolaus I, Metternich, Pius IX i Rom och kung Bomba i Neapel framstår som dilettanter i förtryckets konst vid sidan av de polishövdingar som under senare tid varit statschefer i Europa.

Även från en annan, viktigare synpunkt har ordet diktatur beslöjat händelsernas reella innebörd. Då Tyskland erövrade Polen och då Ryssland några år senare lade under sig hela raden av svaga stater vid dess gräns i väster sade sig många — därbland den svenske utrikesministern, som rent av sade det offentligt — att det intraffade, inte var så farligt; de undertryckta staterna var ju redan diktaturer, och en diktatur kunde vara lika god som en annan. Man hade inte klart för sig, eller ville inte göra klart för sig, att exempelvis de polska och baltiska diktaturerna gav så mycket större frihet, vissade så mycket mindre godtyckligheter och grymhet än de erövrande diktaturerna att användningen av den gemensamma beteckningen diktatur var totalt vilseledande. Piludskis och hans efterträdares Polen var en hård stat, en odemokratisk stat, men att likställa den med Stalins och Hitlers regimer är en förolämpning och en absurditet.

Språkbruket på denna punkt låter sig sannolikt inte ändras. Men man bör åtminstone göra sig reda för att detta språkbruk kan leda till falska jämförelser och därmed till falska förställningar. Odelt folkdemokrati är mer utmanande felaktigt än ordet diktatur, men båda orden innebär en skönmålning. Stalins Ryssland liknar Mussolinis Italien, Hitlers Tyskland och Francos Spanien borde betecknas som tyrannier eller despotier — de mest fruktansvärda fåtalsvälden som historien känner.

Sunt förnuft i social planering

När socialminister Möller häromdagen intervjuades i Oslo uppgav han att endast en socialreform för närvarande skulle vara aktuell i Sverige, näringslagen att indexregelera dyrtidstilläggen på folkpensionerna. Det är svårt att säga om yttrandet innebär att regeringen tills vidare resignerat beträffande möjligheterna att sätta sjukförsäkringsreformen i kraft eller att detta ikraftträdande på ut sätt dag tas för givet. Vilkendera tolkningen som härvidlag är den rätta, får dock Osloinlägvjun tas som en bekräftelse på att finanspassen beträffande egentligen nya sociala åtaganden inte väntas upphöra med det snaraste. Och därav följer, såsom på denna spalt många gånger understrukits, att pausen bör göras så skapande som möjligt genom ansträngningar att effektivisera och samordna de olika välfärdsanordningarna samt att noggrant planera var och hur framtida reformer skall sättas in.

Till dem som intresserar sig för dessa problem hör tidskriften Sunt Förnuft. I slutet av förra året skiseerades där en hel plan för att förbilliga de stora socialförsäkringarna. "Huvudtanken var att man borde återknyta det försäkringsmässiga samhandet mellan avgift och förmån i syfte att minska skattebördorna. Lägga kostnaderna "på rätt ställe" och få en bättre försäkringsmoral. Dagens Nyheter underströk då med skärpa att detta är socialt kvacksalveri. Den reella kostnadsbesparing som kan väntas genom "decentraliseringen" — dvs. en återgång till fristående lokala kassor med höga och starkt varierande avgifter — uppstår endast därigenom att ett stort antal av dem som behöver försäkringsskyddet blir försäkrade eller underförsäkrade, och den sortens sparsamhet är sannerligen motsatsen till framsteg.

Trots kritiken, och utan försök att bemöta den, återkommer nu tidskriften till sina talesätt om "självansvaret" som borde återställas. Här skall inte spillas nya kommentarer på denna patriotanism, som inte vågar stödja där det behövs och så som det behöver stödet därigenom kan få sin verksamhetsdrift hämmad eller sin ansvarskänsla avtrubbad. Däremot skall det med erkännande noteras att Sunt Förnuft denna gång berikat sin framställning om folkförsäkringarna med en del påpekanden av positivt värde. Det gäller särskilt täckandet av smärkskador: de mycket korta sjukdomsfallen och de mycket lindriga olyckskadorna. I den mån som den allmänna standarden stiger och den grova fattigvården väl blivit ersatt av en modern socialhjälp bör det bli allt mer aktuellt att befria det allmänna från småfallens stora arbetsbörda och samtidigt skära bort de påtagliga frestelser till missbruk som här föreligger. På detta specialområde finns verkligen tillfälle att visa sunt förnuft utan att skada de sociala syftena.

De som intresserar sig för socialpolitikens grundläggande problem hänvisar Sunt Förnufts synpunkter på Per Eckerbergs Tidenartikel om öppna vårdformer i stället för slutna. På sina håll har man fruktat att denna artikel skulle röja en tendens hos socialdepartementet inte bara att söka billiga vårdformer där sådana lämpar sig, utan att stoppa utvecklingen av de dyrbara anstalterna även för fall där deras resurser inte kan undvaras. Dylika utlokningar skulle kunna sägas ligga nära till hands för skattebetalarnas eget organ — de lyser emellertid där med sin frånvaro. Tvärtom påpekas att vi har stora eftersatta behov när det gäller den slutna vården av sjuka och åldringar. Att understryka detta är också sunt förnuft. Varje social planering som vill tillfredsställa humanitetens och ekonomins fordringar måste utgå ifrån att tillräckliga och högtstående vårdmöjligheter är den främsta insatsen mot lidandet och en i många fall mycket lönsam investering.

Prenumerera på

DAGENS NYHETER

från 1 september!

★

A. Stockholmsupplagan kostar:

Månad kr. 4: 75
Kvartal „ 13: 75

För Stockholm med omgivingar mottages prenumeration per telefon "Dagens Nyheter" eller i tidningens kontor: Tegelbacken, Stureplan, Götgatan 41, S:t Eriksplan.

För övriga platser i landet på närmaste postanstalt eller av tidningens ombud.

PRESSGRANNAR

Alternativen för LO:s länspolitik utvecklas i en cirkulärartikel för socialdemokratisk provinspress. De tänkbara möjligheterna förklaras vara tre: antingen full fribet för alla fackförbund till de aktioner som ter sig lovande eller aktionsfrihet endast för eftersatta grupper eller allmän avtalsprolongation. Artikeln stannar för det sista alternativet såsom det enda både förnuftiga och praktikabla. Av särskilt intresse är de argument som anförs mot mellanalternativet:

Denna linje, som självfallet har många anhängare och mycket för sig, måste emellertid kräva en fast och helst objektiv dirigering. För LO:s vidkommande skulle den göra med sig ofrånkomliga fullmakter för landssekretariatet, som skulle ges myndighet att avgöra vilka av fackförbundens arbetar- eller tjänstemannagrupper som skulle få så till löneaktion. Bland andra samhällsgrupper skulle en motsvarande centralisering ske och slutligen måste — om denna linje fullföljes till sina konsekvenser — regeringen eller annat samhälleligt topporgan avgöra, vilka samhällsgrupper som skulle vara berättigade till en standardhöjning.

För närvarande finns inga förutsättningar för en sådan linje. Fackföreningsrörelsen har icke något instrument för en sådan objektiv bedömning. Ingen kan efter objektiva grunder avgöra vilka grupper som av sämst ställda och mest berättigade till förbättringar. Även om man invänder att en sådan löne-politisk linje icke avser att med en gång avskaffa alla orättvisor i lönesättningen eller inkomstfördelningen, utan att man nu som förr fingo pröva sig fram så torde ena vår inse att varken fackföreningsrörelsen eller andra intressorganisationer är mogna för en sådan uppläggning av sin strävan.

Realistiskt — inom vissa gränser. Det föreligger tydligen möjligheter att ännu ett år hålla stabiliseringspolitiken efter "delningsoptimal, och det är förvisso både den enklaste och den säkraste vägen. Men ingen vet om vi på hösten 1950 kan gå tillbaka till den gamla fulla aktionsfriheten, och även om det skulle bli möjligt, blir det då högst önskvärt att ställa de eftersatta grupperna i klar förtur. Och att vid den tiden för tredje gången prolongera alla avtal, respektive några alla nämnvärda, förbättringar i offentliga tjänstereglementen och -förteckningar — det torde visa sig psykologiskt omöjligt. Följaktligen är det angeläget att de olika organisationerna redan nu inriktar sig på problemet att skilja ut de grupper som i första hand bör få del av möjliga standardhöjningar. Den eliterade artikeln visar att man väl behöver ett år på sig för att knäcka den svåra men vitala uppgiften.

Den gamla frågan om trygghet och frihet har kommit upp till diskussion igen sedan Svenska Dagbladet (h) tillkännagett sina sympatier för den äldre ekonomins "rytmiska växlingar" och socialdemokratisk press skyndat sig att mobilisera massarbetslöshetens fasor mot en så beskaffad ekonomisk frihet. Tidningen Arbetaren (synd.) har gjort ett inlägg som skarpt belyser vart ett överbetonande av trygghetens eller socialistisk schablon brukar leda:

En trygghet som utestänger friheten är ingen trygghet. Där kan tvånget bli något värre än otrygghet. Och vi är övertygade, att västerländarna arbetare, vars psyke präglats av den relativa frihet demokratin skänker, i allmänhet kommer att föredra en smula otrygghet framför en tillvaro i handkojslinkad trygghet.

Rysserna löser sitt arbetslöshetsproblem genom att sända miljoner till slavlägren. Där har monopolarbetsköparen staten inga löneproblem att oläsa med. Under det nazistiska inbördeskriget sökte heli synkalisterade förening nr en annan lösning. När arbetstyrkan blev för stor i viss företag, blev arbetarna, visserligen arbetslösa, men de fick samtidigt sätt att upphåra sin vanliga sysselsättning inställe arbetslösheten uppgudits av andra arbetsområden. Därmed hade otrygghetens eliminerats utan att friheten antastats. Någon lösning av problemet i denna riktning torde nog närma sig ideal. Men den lösningen har ju ingen bolsjevismens diktatur eller socialdemokratins centraldirigering kunnat tänka sig. De har icke kunnat skapa trygghet utan att antasta friheten.

Problemet lär över huvud taget inte kunna lösas schablonmässigt. En aktiv konjunkturpolitik är tydligtvändig och bör bygga på frivillig samordning av krafterna, inte blott inom det egna landet, utan även riksgränserna. Men få uppgifter är så viktiga som att hindra en dylik "ramhushållning" att slå över i den detaljerade centraldirigering som alla socialister förr eller senare visar sig eftersträva.

"Rekordstora bolagsvinster" har noterats på de kommunistiska radiklarernas och utlöst scherande attacker mot stabiliseringspolitiken. Västerbottens-Kuriren (fp) har besvärat sig med att korrigera det "grundliggande" räknesystemet:

Ny Dags ekonomiske expert presenterar en tabell över ekonomiens utveckling under de senaste åren för 30 börsnoterade bolag. Av tabellen uläses, att den sammanlagda nettovinsten för dessa bolag under 1948 uppgick till 300 miljoner, vilket framställes som en rekordvinst. Se man lite närmare på Ny Dags statistik, upptäcker man emellertid att toppen nåddes redan 1946 med en vinstsumma av 380 miljoner. Under 1947 var det en kraftig nedgång till 344 miljoner och nivån 1948 utgör ytterligare ett långt trappsteg nedåt. Ny Dag rätar i själva verket en vinstkurva, som på två år stupar brant med en tillbakagång av 100 miljoner eller mer än en fjärdedel.

Annu ett avslöjande av våra hemmakommunisters hänpadväckande ozaanfärdighet.

Lyrisk rengöring i Amerika

Ezra Pound.

En prisutdelning har varit den mest omdebatterade händelsen i Amerikas litteraturliv under det senaste halvåret.

Det s. k. Bollingenpriset, som enligt planen i tio års tid skall gå till den bästa lyriska prestationen under det gångna året, tilldelades den 20 februari Ezra Pound för diktsamlingen "Pisan Cantos". Prissumman var tusen dollar.

Pound sitter på ett sinnessjukhus i Washington (han har eget arbetsrum och studerar för tillfället kinesiska). Han har stått åtalad för högförrädderi, men undslapp en sannolik dödsdom genom att förklaras tillfälligtvis sinnessjuk. Förhistorien är välkänd:

Pound föddes 1885 och har under de senaste fyrtio åren praktiskt taget utan avbrott uppehållit sig utanför Amerika i ett slags frivillig landsflykt. Han är anhängare av "elitteorin" och en utpräglad antidemokrat. Då andra världskriget bröt ut var han sedan länge fascist och antisemit. Mussolini utnämnde honom till hederprofessor, och i italienska radion agiterade han för axelmakterna ungefär som Lord Haw-Haw. Vid det italienska sammanbrottet arresterades han i Pisa och förlöes som fånge till Amerika.

Flera omständigheter vid prisutdelningen var så pass egendomliga att de måste väcka debatt. Jag ska i tur och ordning nämna de viktigaste:

1) Eftersom priset utdeladdes av en institution som Library of Congress fick det något av en officiell prägel. Att priset första gången gick till en öppet fascistisk och aktivt antisemitisk person (visserligen otillräknelig) var av detta skäl ägnat att väcka extra stor uppmärksamhet. I den prisbelönta boken kom både fascismen och antisemitismen till övermättan tydliga uttryck.

2) Pristagaren utsågs av bibliotekets litterära råd. Dess medlemmar har efter hand utnämnts av kongressbiblioteka-rien, säkerligen ofta på förslag av lyrikern och kritikern Allen Tate; hans "grupp" (de s. k. nya kritikerna) har fått tvånget bli något värre än otrygga. Och vi är övertygade, att västerländarna arbetare, vars psyke präglats av den relativa frihet demokratin skänker, i allmänhet kommer att föredra en smula otrygghet framför en tillvaro i handkojslinkad trygghet.

Rysserna löser sitt arbetslöshetsproblem genom att sända miljoner till slavlägren. Där har monopolarbetsköparen staten inga löneproblem att oläsa med. Under det nazistiska inbördeskriget sökte heli synkalisterade förening nr en annan lösning. När arbetstyrkan blev för stor i viss företag, blev arbetarna, visserligen arbetslösa, men de fick samtidigt sätt att upphåra sin vanliga sysselsättning inställe arbetslösheten uppgudits av andra arbetsområden. Därmed hade otrygghetens eliminerats utan att friheten antastats. Någon lösning av problemet i denna riktning torde nog närma sig ideal. Men den lösningen har ju ingen bolsjevismens diktatur eller socialdemokratins centraldirigering kunnat tänka sig. De har icke kunnat skapa trygghet utan att antasta friheten.

Problemet lär över huvud taget inte kunna lösas schablonmässigt. En aktiv konjunkturpolitik är tydligtvändig och bör bygga på frivillig samordning av krafterna, inte blott inom det egna landet, utan även riksgränserna. Men få uppgifter är så viktiga som att hindra en dylik "ramhushållning" att slå över i den detaljerade centraldirigering som alla socialister förr eller senare visar sig eftersträva.

"Rekordstora bolagsvinster" har noterats på de kommunistiska radiklarernas och utlöst scherande attacker mot stabiliseringspolitiken. Västerbottens-Kuriren (fp) har besvärat sig med att korrigera det "grundliggande" räknesystemet:

Ny Dags ekonomiske expert presenterar en tabell över ekonomiens utveckling under de senaste åren för 30 börsnoterade bolag. Av tabellen uläses, att den sammanlagda nettovinsten för dessa bolag under 1948 uppgick till 300 miljoner, vilket framställes som en rekordvinst. Se man lite närmare på Ny Dags statistik, upptäcker man emellertid att toppen nåddes redan 1946 med en vinstsumma av 380 miljoner. Under 1947 var det en kraftig nedgång till 344 miljoner och nivån 1948 utgör ytterligare ett långt trappsteg nedåt. Ny Dag rätar i själva verket en vinstkurva, som på två år stupar brant med en tillbakagång av 100 miljoner eller mer än en fjärdedel.

Annu ett avslöjande av våra hemmakommunisters hänpadväckande ozaanfärdighet.

den ariske germanens ande förtjänar stöd av makt, musiker och stål." Som tack för sådana uttalanden kallades han av nazisterna "der grosse Seelenforscher" — samtidigt som Freuds gamla syster fick året avklippt, kläddes av naken och brändes i dödsfabriken Treblinka. Eliot har studerat Jung och har växt in hans trådar i en del av sina filosofiska och psykologiska draperier.

Summa summarum: här stöttar så gånga tillfälligheter ihop att det hela kunde se ut som ett mönster.

När kongressbiblioteka rien hade manöverats in i det läget att han måste utdela priset till Ezra Pound, men själv förklarade att han ansåg valet olyckligt, är det gåtfullt att hela lukten sammansvärjning.

Men låt oss genast tillfoga: Debatten har gjort det sannolikt att de flesta av dessa tillfälligheter verkligen var tillfälligheter. Någon sammansvärjning har inte förekommit — på sin höjd en smart liten manöver.

*

I det föregående har vi i viss mån föregripit händelsernas gång. En stor del av de uppfyllningar som har samlats här ovan kom efter hand fram under debatten. Denna debatt började egentligen med den kommuniké som rådet den 20 februari utsände:

Rådet (the Fellows) är medvetet om att invändningar kan resas mot att priset tilldelas en person i Pounds belägenhet. Men enligt rådets mening kan en sådan möjlighet icke förändra de uppgifter som det har åtagit sig . . .

Toge man hänsyn till annat än det konstnärliga kvalitéten, så skulle man beröva priset dess betydelse och i princip förneka giltigheten av de objektiva värderingar som varje kultursamhälle måste bygga på.

Om dessa uppstyltade satser över huvud taget ska ha någon mening, så måste det väl vara att konstnärliga värden omsätter låter sig objektivt bestämmas. Ett mål som konstälskare från alla möjliga håll och kanter har strävat mot i tusentals år skulle därmed ha nåtts.

Kommunikén har också den egenheten att den utan att tydligt utsäga det ger intrycket att rådets beslut var enhälligt. I själva verket rådade tre eller fyra av medlemmarna mot Pound.

Men också det kom fram på ett senare stadium. I början var det bara frid och fröjd. Flera tidningar förklarade att en sådan prisutdelning aldrig skulle ha kunnat äga rum i Sovjetryssland (vilket otvivelaktigt är riktigt). En kritiker, Dwight MacDonald, utnämnde det skedda till "den ljusaste politiska handlingen i en mörk tid".

Politisk? Var det inte den rena estetiken som hade haft ordet?

Tidskriften Poetry gick ett steg längre. I aprilhäftet hette det där att "ingenting är mera begripligt än att han (Pound) måste inta en ganska avvisande hållning till Amerika".

Han hade inte fått tillräckligt mycket erkännande nämligen.

Oppositionen började komma i april. Då tog den radikala litterära tidskriften Partisan Review upp frågan till principiell behandling. En av redaktörerna, William Barrett, slutar sin artikel med följande lite otymplega vändning:

Vi tror stor utsträckning är det möjligt att i en dikt med hjälp av tänsak make-up förvandla dåligt och motbjudande material till fin poesi?"

I Saturday Review of Literature den 11 och 18 juni levererade därefter professor Robert Hillyer huvudangreppet, med redaktionellt stöd. Sedan har debatten pågått i dessa båda tidskrifter och givit genljud i dagspressen. Den håller fortfarande på och har spritt sig över en rad områden. Jung har fått sträcksatarjuset på sig. Eliots gamla vänskap med Pound har granskats, och gamla antisemitiska uttalanden av Eliot har grävts fram — de var som man kunde vänta sig mycket förskräftigare och mycket mer akademiska i formen än rounds virulenta utfall. Den lättsarade amerikanska pauvinismen har kommit i rörelse — många kände sig svära betungade av att Eliot, en amerikan som frivilligt hade blivit engelsman, hade lätit välja in sig i en amerikansk kommitté där han uppenbarligen hade haft ett avgörande inflytande. En rad attacker riktades mot "de nya kritikernas" energiska grupp och naturligtvis har den exkluisiva lyrik som gruppen både skriver och lanserar fått påskrivet av äldre damer och herrar som minns den ljuva tid då lyriken var melodisk och begriplig.

Ni läste väl också Aftonbladet i går?

"EN ÄKTA LITTERÄR ÅTERUPPSTÅNDELSE"

skrev Karl Vennberg om

Georg Lukacs

GOETHES FAUST

En stor essä, översatt och med inledning av K.-G. Wall, som "med ett enda grepp vräker tio tusen djupa och ängsliga tyska fraustatigar åt sidan och placerar in det nästan bortglömda diktverket i ett mäktigt och socialt sammanhang, som återger den ursprungliga dramatiska spänningen dess fulla styrka."

Karl Vennberg i AB.

Kr. 8:— **LJUS**

Kanonad av berömmöter

Birgit Tengroths

NATT-PORTIER

Roman. 6:75, inb. 11:—

● "En talangfull och utsökt stilist." *Yvon Nyberg* i Sv. D.

● "Pöksgeger i andra ronden." *Sven Stolpe* i A.-B.

● "Fröfräkare. Iaktagelser även utom det rent erotiska området, där hon utan överdrift kan sägas vara specialistutbredad." *Åke Lindström* i Expr.

● "Fröfräkare. Iaktagelser även utom det rent erotiska området, där hon utan överdrift kan sägas vara specialistutbredad." *Nils Beyer* i M. T.

● "En uppåtfägt spirituell skärpa." *C. E. Nordberg* i St.-T.

● "Skickligt individualiserade stockholmstyper." *James Östlund* i A.T.

Wahlström & Widstrand

Förtjänar han en stålig present

på sin högtidsdag? Ge honom då *VÄRLDENS LÄNDER OCH FOLK efter andra världskriget.* I tre stålliga, välskrivna och utomordentligt illustrerade band. Bokhandeln svarar.

NATUR och KULTUR

OLIVIA *av Olivia*

En engelsk dam ur högaristokratien skildrar här sitt första hets, livsavgörande möte med kärleken — "som alltid varit det viktigaste i mitt liv".

★

I tre följande annonser återges uttalanden av de mest framstående kritiker i England, Amerika och Frankrike.

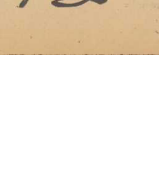

Denna roman om en intellektuellt och sensuellt förstånd spänning mellan två kvinnor har väckt uppmärksamhet och beundran i både England, Amerika och Frankrike. Till franska har den översatts av ingen mindre än Nobelpristagaren

ROGER MARTIN DU GARD

Häft. 6:50
Inb. 9:75

NORSTEDTS

MERCEDES-BENZ

personbilar visas nu på S:t ERIKSMÄSSAN

Generalagenter för mellersta Sverige

Strandvägen 7 C, Stockholm — Gestavangs — Telefoner: 62 21 28, 62 28 28

Augustinytt

Jag var sjuk

En hälsning till de sjuka från 30 nordiska kristna läkare. 128 sidor. Kr. 2:—.

Kyrkorna och tidens kaos

Allstyrkorna från Kyrkornas Världsråds Konferens i Amsterdam 1948. Inledning av Nils Karlström. Under red. av Ragnar Johansson och J. Nordiska Ekumeniska Institutets skriftserie. 315 sidor. Kr. 6:—.

Hilja Byström

Bära eller brista

Roman. 239 sidor. Häft. 8:—, inb. 11:50.

S. H. de Dietrich

Världsstrategi

Kristliga Studentvärldsförbundet 50 år. Övers. fr. franskan av Stina Melander. 186 sidor. Kr. 5:—.

Ernst Enochsson

Den kyrkliga seden

med särskild hänsyn till Västerås stift. Prästmötesvandring. 383 sidor. Kr. 16:—.

Axel Hambraeus

Marit

Roman. 219 sidor. Häft. 11:—, inb. 15:50.

E. E. Reynolds

Baden-Powell

Biografi. Övers. fr. engelskan av Frithiof Dahlby. 40 illustr. 164 sidor. Kr. 4:75.

★

Nya upplagor:

Hagbard Isberg

En bok för Mor

och bennes små. Berättelser och bilder ur Jesu liv. Illustr. av Anniela Lindeberg. Musik av Herman Akerberg och Emil Nordström. 3 färgplanscher, 17 illustr. 163 sidor. 6:e uppl. 12:e tusendet. Häft. 7:—, inb. 9:50, klotb. 11:50.

Christian Scriver

Själaskatt

Förkortad övers. fr. tyskan av Axel Malmberg. Utg. av Samfundet Pro Fide et Christianismo. 2:a uppl. 6:e tusendet. 353 sidor. Häft. 8:75, inb. 9:75.

Svenska Kyrkans Diakonistyrelses Bokförlag

© Tingstensamlingen Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.